

Koprivnički liječnik dr. Željko Selinger

O obitelji Selinger

Obitelj Selinger Dragutina i Štefanije rođene Stenberger živjela je početkom ovog stoljeća u Velikom Bukovcu, gdje je otac imao gostionicu, a majka vodila kućanstvo i brinula se o odgoju tri sina, Željka, Zlatka i Milana.

Veliki Bukovec nalazi se sjeveroistočno od Ludbrega, a bio je nekada veliki posjed i sjedište grofova Draškovića, čiji je posljednji vlasnik Pavle (mlađi) za vrijeme drugog svjetskog rata napustio imanje i otišao u Austriju gdje mu potomci danas žive.

Početkom 1914. obitelj Selinger seli u Mađarsku i nastanjuje se u Budimpešti. Otac Dragutin bavio se trgovinom, najstariji sin Željko polazio nižu gimnaziju. Poslije završetka prvog svjetskog rata 1918. vraćaju se u novoosnovanu državu i nastanjuju se u Koprivnici, gdje se otac počinje baviti trgovinom žitarica i sijena. U Koprivnici je obitelj dobro živjela sve do početka okupacije odnosno do polovine 1941. godine kada su nastupili progoni Židova kojima nisu mogli izbjeći ni Selingerovi.

Među prvim koprivničkim uhapšenima koji su smješteni u logor Danicu nalazio se i dr. Željko Selinger. Ostali članovi obitelji Selinger odvedeni su u logor Danicu nešto kasnije odnosno u srpnju mjesecu 1941. kada su internirani i svi koprivnički Židovi. Jedino je sin Zlatko (Zoltan) izbjegao hapšenje i internaciju jer se u to vrijeme nalazio u Zagrebu gdje je radio kao inž. arhitekt i stupio u katolički brak s Ivankom Vukotić (o njemu nešto opširnije na kraju ovog prikaza).

Otac Dragutin i najmlađi sin Milan iz logora Danice otpremljeni su u logor Jasenovac gdje su ubijeni navodno početkom 1945. godine. Majka Štefanija s ostalim koprivničkim židovskim ženama i djecom internirana u logor Danicu, kasnije otpremljena u Labor Grad u Hrvatskom zagorju, gdje se nalazio ženski logor, a odatle u Poljsku u mjesto Lođ gdje je u logoru umrla.

Rođenje, djetinjstvo i školovanje Željka Selingera

U matičnoj knjizi rođenih izraelske vjeroispovijesti na strani 42. pod brojem 2, navedeno je, Dezsö (na mađarskom jeziku, što u prijevodu znači

Željko) rođen 3. svibnja 1903. godine, zakoniti otac Karoly (Dragutin), majka Stefani (Štefanija) rođena Stenberger, status-zanimanje otac krčmar, vjera Izrael, primalja Elizabeta Mraz. Krstio ga je 10. svibnja rabin J. L. Deutsch iz Ludbrega, kumovi Jozef i Karolina Stenberger.

Četiri razreda osnovne škole polazio je i završio u rodnom mjestu Velikom Bukovcu. Kako se obitelj 1914. preselila u Mađarsku, Željko je u Budimpešti polazio nižu gimnaziju, završio četiri razreda i položio malu maturu. Po povratku iz Mađarske ne vraćaju se više u Veliki Bukovec, već se nastanjuju u Koprivnici. Dva mlađa brata, Zlatko i Milan polaze školu u Koprivnici, a najstariji Željko upisao je školske godine 1918/19. peti razred gimnazije u Zagrebu. Nakon uspješno završenih osam razreda gimnazije, veliku maturu položio je u lipnju mjesecu 1922. godine.

U prvi emestar medicine upisao se u jesen 1922. godine na Medicinskom fakultetu "Julijana Maksimilijana" u gradu Würzburgu u Bavorskoj. Obaveznu ferijalnu praksu poslije završenih osam semestara, obavio je na klinici u Beču u lipnju i srpnju 1926. godine. Prema postojećim fotografijama zaključujemo da je u rujnu 1927. godine bio na praksi u bolnici u Velikoj Kikindi.

Nakon pet i pol godina redovitog studija diplomirao je 13. siječnja 1928. godine. Poslije obranjene disertacije: "Istraživanja o osmotskom tlaku krvi arterije, jetrenih vena, u obzir i bez uzimanja u obzir napetosti ugljične kiseline kod pasa s angiostomijom", Željko je u toku studija, a za vrijeme semestralnih raspusta, uglavnom boravio u Koprivnici, gdje se družio sa svojim vršnjacima i braćom. Dane su provodili kupajući se na Šoderici ili na izletima po obližnjim planinama Bilogori i Kalniku. Dosta je čitao i to ne samo na našem jeziku, nego i na njemačkom i mađarskom, jer je ta dva jezika odlično poznavao.

Da je dobro bio poznat Koprivnici i kao student medicine, dokazuje nam i ova obavijest pod naslovom "Promocija" koja je objavljena u tadašnjim "Koprivničkim novinama" od 21. siječnja 1928. godine, a citiram je u cijelosti: "13. o. mj. promovirao je g. Željko Selinger, svršeni liječnik, sin našeg sugrađanina g. Dragutina Selingera, na univerzi bavorskog Maksimilijana u Würzburgu, nakon predane disertacije o osmotskom tlaku krvi u arteriji, te jet-

Dragutin, sinovi Željko i Zlatko Selinger snimljeni na skladištu sijena koje se nalazilo preko ceste od nekadašnje tvornice ulja u Varaždinskoj ulici u Koprivnici

renim venama (vena portae, vena hepatica) u čast doktora sveukupne medicine. Doktorska radnja kao i teoretski ispit ocijenjeni su mu s odličnim uspjehom. Mladom doktoru srdačno čestitamo."

U rujnu 1928. godine dr. Željko Selinger vratio se kući iz Bavorske radi vojne obaveze. Redovni đачki vojni rok kao liječnik odslužio je u Bohinjskoj Bistrici u Sloveniji. Poslije odsluženja 1929. godine vratio se ponovno u Bavorsku da bi tamo dovršio započeti propisani liječnički staž. Po završetku staža radio je u sanatoriju za plućne bolesti i tuberkulozu u Obersdorfu, te kao liječnik secundarius u bolnici u mjestu Nebelhornu. Definitivno se vratio kući u Koprivnicu početkom 1932. godine.

Diploma o završenom Medicinskom fakultetu iz Würzburga, nostrificirana mu je 3. oktobra 1928. godine, rješenjem "Saveta Medicinskog Fakulteta Univerziteta u Beogradu, koji je rešio da ova diploma važi kao i diploma doktora medicine, izdata na jednom od Univerziteta Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca." Dekanat liječničkog fakulteta Sveučilišta Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca u Zagrebu, rješenjem od 22. oktobra 1929. godine, a na temelju propisa o obaveznom praktičnom stažu medicinara i lekara, je potvrdio da je gosp. dr. Željko Selinger potpuno zadovoljio propisima.

Liječnička djelatnost u Koprivnici

Dr. Željko Selinger je otvorio liječničku ordinaciju u Koprivnici početkom 1932. godine. U početku, kratko vrijeme, ordinacija mu se nalazila u kući broj 5 u današnjoj Ulici JNA, a preko puta Ljekarne Derenčin. Poslije je preselio ordinaciju u Basaričekovu ulicu u kuću broj 18, danas se još uvijek nalazi na uglu Basaričekove 18, i Ulice M. Pijade. Čekaoonica i ordinacija su se nalazile u prvom katu, s pripadajućim balkonom sa ulice, na čijem je vanjskom pročelju bila učvršćena limena "firma" sa slijedećim sadržajem: Med. Univ. Dr. Željko Selinger, liječnik, ordinira svaki dan od 9 do 12 sti i od 17 do 19 sati.

Po sjećanju nekadašnjih njegovih prijatelja i pacijenata o vršenju privatne liječničke prakse u Koprivnici možemo zaključiti da je u ono poslijeratno vrijeme bio pravi humanista, liječnik svih narodnih slojeva, široke socijalne pripadnosti. Kada mu je u ordinaciju došao pacijent, a znao je ili doznao da je siromašan te da ima više djece, tada pregled, upute i pisanje recepata nije ništa naplatio. Često se događalo da je rastanak s ovakvim pacijentom završio riječima: "Idi i kupi u Ljekarni lijek, tu ti je "banka" (to je deset srebrnih dinara za stare Jugoslavije), a za ono što ti još ostale kupi djeci kruha i jegera". Na neke svoje recepte kod siromašnijih pacijenata, a za koje je znao da vole malo više popiti, stavljao je i posebnu oznaku, koja je ljekarniku značila da mu izdaje lijek besplatno, odnosno na njegov račun.

Da je stvarno tako bilo, uvjerio se i sam pisac ovog prikaza. Jednog ljetnog dana 1937. godine sa opravdanim strahom od doktora moj ujak Stanko me

Dr. Željko Selinger snimljen 1934. godine

odvezao u ordinaciju dr. Ž. Selingera, s otečenim i gnojnim stopalom. Naime, domaći lijekovi i to stavljanje lista od "trpoca" i svježeg kravljeg sira nisu mogli spriječiti niti izliječiti flegmonu mojeg stopala (gnojnu upalu potkožnog i međumišićnog staničnog tkiva). Moram napomenuti da se u ono vrijeme prije više od pedeset godina nije za svaku malu ili početnu bolest išlo odmah liječniku ili u bolnicu, već se kod kuće probalo liječiti raznim "domaćim" lijekovima, zatim po preporuci ljekarnika kupio se lijek u ljekarni, pa ako sve to nije pomoglo, onda kod liječnika ili u bolnicu. Kada je dr. Selinger pregledao moje stopalo, za ohrabrenje mi je rekao: "Ti si mali planinar, kad se penješ na brijeg ili drvo ništa se ne bojiš, pa se ne smiješ niti sada plašiti, kada ću ti ja operirati, odnosno rezati to na stopalu i očistiti". Na to nisam rekao ništa, samo sam sa strahom promatrao što to radi doktor, kako priprema nož (skalpel), pincetu i gaze. Kada je sve pripremio za malu operaciju (ondašnji liječnici skoro sve tzv. male kirurške zahvate radili su u ordinaciji), reče mi: "Sada legni, da ne gledaš kako ću ja to prorezati, da ti ne bi pozlilo".

Ja sam, sjećam se dobro, rekao da ću gledati kako će on to raditi. Međutim u međuvremenu kada je on to razrezao i očistio od gnoja, mom ujaku,

koji mi je samo držao nogu i povremeno pogledavao što i kako to doktor radi, je pozlilo. Na kraju je ispalilo da je doktor više imao posla sa mojim pratio-cem nego sa mnom. Kada je sve bilo završeno i stopalo zavijeno, dr. Željko mi je rekao: "Vidiš možda ćeš i ti jednog dana biti doktor kao i ja". Što se tiče naplate za izvršene medicinske usluge i sve ostalo, na kraju je rekao mom ujaku: "Mi smo planinari i skijaši, a mali Braco isto, pa zato ja ništa neću naplatiti". Poslije toga sam još nekoliko puta dolazio na previjanje i svaki puta znatiželjno razgledavao po ordinaciji i sanjario da ću možda i ja jednom postati liječnik.

Nestanak i smrt liječnika humaniste

Zadnje mjesto gdje se nalazila liječnička ordinacija dr. Željka Selingera bilo je u kući broj 7 u nekadašnjoj Gospodskoj ulici, danas ulica JNA, a gdje je ordinirao sve do prvih dana okupacije odnosno hapšenja. Među prvim uhapšenim intelektualcima u Koprivnici našao se i dr. Željko Selinger, simpatizer komunista, politički sumnjiv i nepovjerljiv. Potrebno je napomenuti da je uhapšen već u svibnju mjesecu 1941. godine, odnosno gotovo dva mjeseca

Dr. Željko Selinger na radu u bolnici u Nebelhornu kao secundarac 1931. godine

ranije nego što su odvedeni ostali koprivnički Židovi.

Među prvim zatočenicima koji su dovedeni u logor Danicu nalazio se i dr. Željko Selinger. Nakon dovođenja i maltretiranja na Danici, s prvim transportom je otpremljen u Gospić, odnosno Jadovno, gdje je navodno (prema službenoj smrtovnici 31. kolovoza 1941. godine) ubijen, odnosno likvidiran među prvim žrtvama fašističkog terora.

Sportski i kulturni djelatnik

Aktivni planinar i skijaš. Da se Željko Selinger aktivno bavio planinarstvom i prije 1928. godine kada je u Koprivnici osnovano planinarsko društvo "Bilo", svjedoče nam sjećanja njegovih još malobrojnih prijatelja i poznanika, a potvrđuju nam to i mnogobrojne fotografije sa izleta i planinarenja.

Kao student medicine u bavarskom gradu Würzburgu, gdje je boravio od jeseni 1922. godine pa do diplomiranja u siječnju 1928. godine, gotovo sve svoje slobodno vrijeme posvetio je planinarenju i upoznavanju njemačkih i austrijskih Alpa i planina. Na fotografijama iz tog vremena vidimo ga u društvu planinara i izletnika u kompletnoj planinarskoj odjeći i opremi.

Za vrijeme prvih godina studija, ljetne i zimske semestralne praznike provodio je uglavnom u Koprivnici kod roditelja. S braćom i prijateljima to vrijeme rado i često provodio je na izletima u obližnjim planinama. Kao iskusni i opremljeni planinar organizirao je u zimi 1926. godine, s još dva prijatelja, planinarski pohod na Kalnik, odnosno Kalničko gorje. Tri prijatelja planinara krenula su tih zimskih siječanjskih hladnih dana vlakom iz Koprivnice do željezničke stanice Lepavina, dalje nastavili pješke po snijegu do Velikog Poganca. Već umorni došli su do sela Apatovca, gdje su se okrijepili izvorskom mineralnom vodom, apatovačkom kiselicom. Potkraj dana stigli su podno stare gradine Kalnika, odnosno malog sela Kalnik, gdje su kod seljaka prenočili. Moram napomenuti da tih godina nije još bila izgrađena planinarska kuća na podnožju Kalnika, nego tek 1935. godine. Drugi dan propješačili su Velikim Kalnikom, popeli se na njegov najviši vrh Vranilac (643 m), produžili na Mali Kalnik ili Pustu Barbaru, koji je nekada bio utvrđeni gradić. Niz padine Malog Kalnika spustili su se do naselja Gornje Rijeke, razgledali dvorac, a odatle su se pješke uputili u Križevce do željezničke stanice i zadnjim noćnim vlakom vratili se kući u Koprivnicu.

Po završetku studija medicine dr. Ž. Selinger vratio se u domovinu na odsluženje đučkog vojnog roka. Kao završeni liječnik bio je u vojsci od jeseni 1928. do ljeta 1929. godine i to u planinskoj jedinici u Bohinjskoj Bistrici, gdje je mnogo planinario, a u zimskim mjesecima i skijao. Po izlasku iz vojske vratio se ponovno u Bavarску, gdje završava propisani liječnički staž, a poslije je radio nekoliko godina kao liječnik u Obersdorfu i Nebelhornu. Pre-

Na nogometnoj utakmici u korist siromašne djece dr. Željko Selinger i Ivan Paprika — Koprivnica 1935.

ma sačuvanim fotografijama iz tog vremena, možemo zaključiti da je za to vrijeme još više i češće planinario po Alpama i drugim planinama, a zimi skijao.

Početkom 1932. godine dr. Ž. Selinger definitivno se vratio u Koprivnicu, gdje je otvorio privatnu liječničku ordinaciju. Odmah se upisao u planinarsko društvo "Bilo" i postaje njegov aktivni član. Noliko ondašnjih koprivničkih planinara još se uvijek dobro sjeća mladog i poletnog koprivničkog liječnika, koji je sa njima u društvu često i rado išao na izlete na obližnju Bilogoru, obronke Kalnika, Medvednicu i planine Hrvatskog zagorja. Članovima "Bila" rado je prenosio planinarska iskustva koja je stekao obilazeći Alpe. Svojim drugarstvom, pristupačnošću i društvenošću stekao je mnogo prijatelja među planinarima, ne samo u Koprivnici nego i u drugim mjestima.

Osim planinarenja bavio se aktivno i skijanjem. Još kao student u zimskim mjesecima išao je često na skijanje na obližnje obronke Bilogore i Kalnika. Kada je 1933. godine osnovana ski-sekcija kod planinarskog društva "Bilo" u Koprivnici, dr. Željko Selinger postao je njen prvi pročelnik. Sekcija je odmah u početku imala preko dvadesetak članova, a

taj se broj kasnije i povećao. Kao iskusni i dugogodišnji skijaš dr. Selinger je rado i s voljom podučavao mnoge mlade ali i starije članove u skijanju na obližnjim brežuljcima Vinice, Starigrada i Jagnjedovca. U zimskim mjesecima 1933, 1934. i 1935. godine na njegovu inicijativu i još nekoliko koprivničkih skijaških entuzijasta održana su mnoga natjecanja u skijanju i skijaškom trčanju po brežuljcima u okolini Koprivnice. U ono vrijeme to su bile svojevrsne atrakcije za ovaj naš ravničarski kraj. Međutim, nažalost, ova atraktivna ski-sekcija je 1936. godine prestala sa djelovanjem.

Zaljubljenik u Šodericu

Jezero Šoderica otprilike od tridesetih godina dvadesetog stoljeća postalo je zanimljivo i privlačno kupalište u ljetnim mjesecima za građane iz Koprivnice i njene bliže i daljnje okolice. U to vrijeme na kupanje uglavnom se na 18 kilometara udaljeno jezero iz Koprivnice vozilo vlakom, koji je stizao do same obale odnosno plaže. Dosta posjetilaca je dolazilo biciklima iz grada i obližnjih naselja i sela. Gimnazijalci, đaci, učenici u privredi i po-

neki studenti išli su često iz Koprivnice pješke, obično uz prugu prema Drnju, odnosno Botovu.

Željko Selinger je još kao student sa svojim vršnjacima i braćom u ljetnim mjesecima provodio dane kupajući se na Šoderici, a to je nastavio i kasnije od 1932. godine kada se kao liječnik vratio u Koprivnicu. Bio je odličan plivač, a to je u ono vrijeme značilo da može bez stanke i odmora preplivati jezero Šodericu po njegovoj širini od istočne prema zapadnoj strani, i vratiti se nazad. Volio je veslati u čamcu ili sandolini, sa prijateljima je sudjelovao u raznim zabavnim igrama na vodi ili je igrao nogomet na obližnjoj livadi. Volio je prirodu, planine, kupanje na moru i jezerima, veslanje i razne sportske igre, a uz to se uspješno bavio i fotografiranjem o čemu nam danas svjedoče mnoge njegove fotografije iz onih vremena.

Moram napomenuti da je kupališni turizam ili rekreacija na vodi, odvijao u to vrijeme samo na sjeveroistočnoj strani jezera, dakle obrnuto nego što je to danas, kada se čitavo novo i moderno naselje i svi ostali prateći objekti nalaze na zapadnoj strani jezera. Na ondašnjoj pješačkoj obali ili plaži posjetici su se sunčali, a prostor za djecu i neplivače bio

Željko i Zlatko Selinger kao kazališni glumci u komadu "Vlast" Branislava Nušića prikazanom u Koprivnici 2. travnja 1939. godine. Željko u prvom redu s lijeva na desno sjedi drugi, u drugom redu od lijeva na desno kao četvrti stoji Zlatko

je ograđen drvenom ogradom. Gostionicu sa kuglanom vodio je gostioničar Bartolin, koji je ujedno iznajmljivao drvene kabine i drvene čamce. Nekoliko imućnijih Koprivničanaca, trgovaca, advokata, liječnika i posjednika, imali su vlastite drvene kabine izgrađene na vodi poput sojenica, a posjedovali su i svoje čamce i sandoline. Ribiči su zauzimali sav slobodan prostor na obje strane jezera osim označene pješčane plaže koja je bila rezervirana isključivo za kupaće.

Osnivač kazališnog društva i glumac amater

Ideja i inicijativa za osnivanjem amaterskog kazališta i literarnog društva u Koprivnici 1933. godine potekla je od nekoliko najagilnijih članova ondašnjeg naprednog društva Kluba akademičara, na čelu s dr. Željkom Selingerom. Najprije je osnovana kazališna sekcija Kluba akademičara u kojoj su najaktivniji bili: dr. Željko Selinger, prof. Ljubo Serdar, Ivan Paprika, Zoltan Selinger (mlađi brat dr. Željka), Ivanka Vukotić, Ljubica Ivković, Vilko Pavlović, prof. Vladimir Blašković, Slavko Čelanski i mnogi drugi.

Sekcija je uspješno djelovala gotovo godinu dana, a 1935. godine je postala "Kazališno i literarno društvo Koprivnica". Za prvog predsjednika društva izabran je njegov organizator, najaktivniji član i glumac dr. Željko Selinger, a za tajnika prof. Ljubo Serdar, koji je bio i režiser kazališnih predstava, dok su tehničke poslove vršili Zoltan Selinger i Vilko Pavlović. Društvo je u to vrijeme imao oko dvadesetak aktivnih članova. Dogovori i pripreme za kazališne predstave održavali su se u jednoj prostoriji u hotelu "Car" (danas se tu nalazi prodavaonica "Ferimport" na Trgu bratstva i jedinstva 15, u ono vrijeme zvao se Trg dr. Ante Starčevića). Scenske vježbe i kazališne predstave održavale su se u dvorani pjevačkog društva Domoljub (sadašnja zgrada Doma kulture u Ulici oslobođenja 1, nekadašnjoj Starogradske ulici). Osim u Koprivnici Kazališno društvo je dva puta izvodilo predstave u Ludbregu, u dvorani mjesnog kina kojeg je vlasnik bio Fizir (danas je ovdje ludbreški hotel "Putnik"). U Đurđevcu je kazališno društvo dalo jednu predstavu koja je održana u društvenom domu.

Prema preostalim fotografijama i sjećanju tadašnjih aktivnih amaterskih glumaca: Ivana Paprike, Ivanke Vukotić, Slavka Čelanskog i Vilka Pavlovića, dali su slijedeće kazališne predstave: "Zenidba" od Gogolja, "Općinsko dete" od Branislava Nušića izvedena je 1937. godine, "Matura" igrokaz u tri čina, u kojoj su kao gosti sudjelovali dramski umjetnici iz Zagreba Ervina Dragman i Matija Grković, oboje dobri prijatelji dr. Ž. Selingera. Kazališna predstava "Vlast" od Branimira Nušića davana je sa velikim uspjehom nekoliko puta, a prvi puta je izvedena 2. travnja 1939. godine u Koprivnici. U svim ovim predstavama dr. Selinger je imao neku od glavnih uloga. Posljednja predstava ovog uspješnog amaterskog kazališta u Koprivnici održana je 6.

siječnja 1940. godine, a prikazana je jednočinka pod nazivom "Nesem štel škandala delati" u kojoj je glavnu ulogu, gazde Tome Megle, uspješno odigrao najangažiraniji i najaktivniji glumac dr. Željko Selinger.

Za sjećanje na liječnika humanistu, sportskog i kulturnog djelatnika

Na završetku ovog prikaza o rođenju, školovanju, sportskoj i kulturnoj djelatnosti koprivničkog liječnika dr. Željka Selingera možemo zaključiti: u svom relativno kratkom životnom vijeku, koji je tragično i nasilno prekinut u tridesetosmoj godini života, dr. Željko Selinger bio je humanista široke socijalne pripadnosti, neumorni i savjesni liječnik, prihvaćen u svim slojevima društva, kao planinar, skijaš i sportaš, uvijek je bio spreman i voljan da prenese znanje na druge, a pogotovo mlađe. Kazališni entuzijast i radnik amater, koji nikada nije bio umoran ni neraspoložen za uvježbavanja i probe novih kazališnih predstava, te je svojim ličnim zalaganjem, upornošću, doprinio uspjehu i afirmaciji koju je postiglo u tim godinama amatersko kazališno i literarno društvo u Koprivnici.

Za sjećanje na požrtvovne koprivničke liječnike dr. Tomislava Bardeka i dr. Željka Selingera, koji su izgubili svoje dragocjene živote u fašističkim logorima, postavljena im je 29. studenoga 1955. godiene Spomen-ploča u Domu zdravlja u Koprivnici.

Ulica u kojoj se danas nalaze nove zgrade sadašnjeg Medicinskog centra "Dr. Tomislav Bardek" i koja se produžuje u novo i moderno koprivničko naselje Lenišće, nosi ime zaslužnog i naprednog koprivničkog liječnika i humaniste dr. Željka Selingera.

Zlatko, jedini Selinger koji je preživio drugi svjetski rat

Zlatko (Zoltan) Selinger rođen je u Velikom Bukovcu 22. veljače 1909. godine, gdje je živio do svoje šeste godine, a početkom 1914. preselio se s roditeljima i braćom u Budimpeštu. Prva dva razreda osnovne škole završio je u Budimpešti, a preostala dva kao i osam razreda gimnazije pohađao i završio u Koprivnici, gdje je položio i veliku maturu. Studirao je strojarstvo u Münchenu i Pragu, a diplomirao arhitekturu na Arhitektonsko-inženjerskom odjelu Tehničkog fakulteta u Zagrebu. Kao diplomirani inženjer arhitekt zaposlio se u Građevinskom odjelu bivše Banovine Hrvatske u Zagrebu.

Već kao student u Zagrebu priključuje se naprednoj studentskoj omladini, sudjeluje u ilegalnom radu koji nastavlja i za vrijeme okupacije sve do ožujka 1943. kada odlazi u NOB i pristupa XIII. proleterskoj brigadi u Žumberku. Po pozivu i naređenju iz te brigade odlazi na rad u ekonomski odjel ZAVNOH-a, gdje vrši službu tehničkog referenta. Sudionik je Kongresne konferencije privrednih stručnjaka koja je održana polovinom studenog 1943. u oslobođenom Otočcu. Na ovoj Konferenciji podnio je

važan referat o građevinsko-tehničkoj djelatnosti u uslovima NOB-e, tj. o izgradnji privremenih nastambi, bajti i brvnara, podzemnih i nadzemnih skloništa za ranjenike i hranu, partizanskih radionica, pilana, kovačnica i kolarskih radionica. U toku 1944. godine na Kordunu i Baniji radi na osnivanju partizanskih radionica, kovačnica, kolarskih radionica i pilana u kojima se priprema materijal za izgradnju brvnara i privremenih nastambi za stanovništvo popaljenih sela. Projektira i sudjeluje u izgradnji spremišta za hranu i ostalu opremu podzemnih zemunica za ranjenike u bolnici na Petrovoj gori.

Kada je oslobođen Šibenik i u njemu osnovano Ministarstvo građevina Hrvatske postavljen je za

načelnika tog ministarstva. Krajem travnja 1945. godine premješten je u Savezno Ministarstvo građevina u Beogradu gdje vrši dužnost načelnika tog odjeljenja. Za glavnog inženjera generalne direkcije vojnog građevinarstva u Beogradu postavljen je 1949. gdje radi na izgradnji vojne industrije. U Zagreb se vraća 1955. godine gdje osniva Arhitektonsko-projektni biro pod nazivom "Selinger" i gdje radi kao direktor sve do odlaska u mirovinu. Umro je u Zagrebu 1. lipnja 1980. godine, a pokopan na groblju Mirogoj.

Za svoj rad i zasluge odlikovan je mnogobrojnim odlikovanjima a među ostalim i Ordenom Republike.

LITERATURA I IZVORI:

- Izvodi iz matične knjige rođenih i krštenih Židova na području Ludbrega — Arhiv grada Varaždina
- Izvod iz matične knjige umrlih — Matični ured Koprivnica
- "Koprivničke novine" iz 1928.
- Arhiva Hrvatskog planinarskog društva podružnica "Bilo" u Koprivnici (1928. do 1941.)
- Sjećanja Ivanke Selinger na supruga Zoltana i dr. Željka Selinger
- Millvoj Kovačić: Podravski zbornik '78. — Pola stoljeća koprivničkog planinstva, Koprivnica 1978.
- Sjećanja pok. Ivana Paprike, osnivanje i rad kazališnog i literar-

nog društva u Koprivnici 1933.

— Sjećanja Vilka Pavlovića na dr. Željka Selinger i na rad u Kazališnom društvu u Koprivnici 1935.

- Ivanka Selinger: privatna arhiva i fotografije
- Millvoj Kovačić: privatna arhiva i fotografije
- Millvoj Kovačić: Bilogorski planinar dvobroj 26/27. — Šezdeset godina od osnutka Planinarskog društva "Bilo" u Koprivnici, Koprivnica 1988.
- Millvoj Kovačić: Novine "Naše zdravstvo" — veljača 1989. Dr. Željko Selinger — Humanista široke socijalne pripadnosti
- Millvoj Kovačić: Novine "Naše zdravstvo" — ožujak 1989. Dr. Željko Selinger — sportski i kulturni djelatnik.
- Krtešimir Švarc: Koprivnički liječnički zbornik — Koprivnica 1973.

Zlatko Selinger u prvom redu od lijeva na desno treći po redu sjedi (bez kape) na Kongresu u Otočcu 1943.